

pseud. Sęk"

Urodził się 28 października 1919 w Inokientewsku na Syberii jako syn Józefa, pracownika kolejowego i Teresy z Aleksandrowiczów.

Po powrocie rodziny do Kraju kształci się w Gimnazjum Ogólnokształcącym w Mołodecznie, gdzie w 1938 zdaje egzamin dojrzałości. Bezpośrednio po uzyskaniu matury podejmuje studia medyczne na USB w Wilnie.

Po wrześniu 1939 kontynuuje je w Instytucie Medycznym we Lwowie, gdzie do 1941 kończy 3-ci rok nauki. Podczas okupacji niemieckiej pracuje jako wiejski nauczyciel, a następnie w charakterze księgowego w jednym z majątków rolnych. W 1942 komendant obwodu mołodeczkańskiego → Władysław Burak Gajewski /"Mleko"/ przyjmuje go do AK.

Tu G. podejmuje obowiązki lekarza konspiracji: kieruje szkoleniem sanitarnym, organizuje polowe apteczki, leczy rannych partyzantów → 13 Brygady "Nietoperz". W czerwcu 1944 zostaje na stałe przydzielony do tej Brygady, obejmując funkcję jej lekarza. Razem z nią w lipcu 1944 bierze udział w → operacji "Ostra Brama".

Po rozbiciu 13 Brygady przez wojsko NKWD w → Puszczy Rudnickiej ucieka z okrażeń i dołącza do grupy żołnierzy AK dowodzonych przez → Czesława Dębickiego /"Jarema"/. Kiedy z kolei i ten oddział zostaje zaatakowany i rozproszony przez NKWD G. ponownie unika niewoli i ucieka do Wilna, gdzie zdobywa fałszywe dokumenty, które umożliwiają mu wyjazd do Lublina w ten sposób chroniąc przed aresztowaniem i jednocześnie umożliwiając kontynuację studiów przerwanych w 1941.

Przedtem jednak w październiku 1944 zostaje zmobilizowany do Wojska Polskiego i skierowany do służby w Samodzielnym Batalionie Obrony Chemicznej w Zamościu, gdzie pełni funkcję oficera sanitarnego. W grudniu tegoż roku skierowany do Uniwersytetu M.C. Skłodowskiej w Lublinie, do Katedry Medycyny Wojskowej dla ukończenia studiów. W marcu 1945 /już na IV-tym roku / ponownie przerywa je skierowanie na front. G. otrzymuje przydział do Med-San-Batu Samodzielnego Korpusu Pancernego, a tuż przed ofensywą z nad Nisy zostaje przeniesiony do 2 Brygady Czołgów tegoż Korpusu, w której pozostaje do końca wojny.

Po jej zakończeniu wznawia przerwane w Lublinie studia medyczne, które pomyślnie kończy w 1946, a następnie po zdaniu egzaminów dyplomowych w 1948 rozpoczyna pracę w Szpitalu S.S. Elżbietanek w Zielonej Gorze. Tu też uzyskuje specjalizację chirurgiczną i urologiczną.

W 1957 w drodze konkursu zostaje Ordynatorem Szpitala Wojewódzkiego w Bydgoszczy piastując to stanowisko do czasu przejścia na emeryturę w 1985. W ciągu tych lat specjalizuje kilkunastu urologów, publikuje szereg prac naukowych z dysertacją doktorską Aktywność urokinazy po operacjach urologicznych na czele, wypracowuje sobie opinię jednego z najlepszych urologów w Polsce. Jest aktywnym członkiem SZŻAK.

Z tytułu położonych zasług zostaje wyróżniony szeregiem odznaczeń, m.in.: Srebrnym Medalem Zasłużonym na Polu Chwały /1945/, Srebrnym Krzyżem Zasługi /1955/, Odznaką za Wzorową Pracę w Służbie Zdrowia /1959/, Medalem za Udział w Walkach o Berlin /1969/, Krzyżem Kawalerskim OOP /1975/.

8/8 [J. Żyliński, Udział lekarzy Polaków w konspiracji i walce zbrojnej z okupantem hitlerowskim ... Warszawa 1973, mszps.

A. Walczak, Dzieje 13 Brygady AK "Nietoperz", dz. rękopisów Ossolineum

T. Gasztold, Nad Niemnem i Oszmiańka, mszps.